

Sygn. akt III CSK 122/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko V. sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 4 sierpnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 1152/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 zł (trzy
tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2014 r. Powód powołał się na to, że w sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne. Po pierwsze, wskazał on na konieczność wyjaśnienia, czy umowa deweloperska (w rozumieniu ustawy z dnia 13 lipca 2000 r. o ochronie nabywców prawa korzystania z budynku lub pomieszczenia mieszkalnego w oznaczonym czasie w każdym roku oraz o zmianie ustaw Kodeks cywilny, Kodeks wykroczeń i ustawy o księgach wieczystych i hipotece, Dz.U. Nr 74, poz. 855 ze zm.) składa się z jednego oświadczenia woli każdej ze stron, czy też każde z jej postanowień objęte jest osobnym oświadczeniem woli (a zarazem, czy do każdego z tych postanowień możliwe jest odnoszenie osobno woli kontraktowania). Po drugie, powołał się na wątpliwość, czy uchylenie się od skutków oświadczenia woli na podstawie art. 84 § 1 i art. 88 § 1 k.c. może odnosić się do poszczególnych postanowień umowy. Po trzecie, wyjaśnienia, zdaniem powoda, wymaga także pytanie, czy art. 65 § 2 k.c. stwarza podstawę do ochrony osoby, która zawodowo trudni się zawieraniem umów, w relacji do konsumenta w sytuacji, w której powołuje się ona na brak przeczytania podpisanej przez siebie umowy. Powód wskazał także

na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wynikającą z naruszenia wyliczonych przez niego przepisów prawa materialnego i procesowego.

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazano, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Definicji tej nie odpowiada jednak żadne z zagadnień wskazanych przez powoda.

Pierwsze dwa problemy – sprowadzające się w istocie rzeczy do pytania o możliwość powołania się na wadę oświadczenia woli jedynie w stosunku do części postanowień zawartych w umowie – nie budzą jakichkolwiek istotnych wątpliwości interpretacyjnych. Fakt ujęcia określonych elementów w dokumencie zatytułowanym jako „umowa” nie oznacza, że stają się one automatycznie jedną czynnością prawną. Brak tym samym przeszkód, by prawidłowość woli stron w odniesieniu do poszczególnych postanowień była oceniana osobno. Rozstrzygnięcie tego problemu zależy przy tym od konkretnego układu okoliczności faktycznych co, dodatkowo, nadaje tym problemom charakter zbyt kazuistyczny, by mogły one odpowiadać pojęciu istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu.

Kwestia wykładni art. 65 § 2 i art. 84 k.c. została sformułowana w sposób oczywiście nieprawidłowy na tle całości uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przepisy te zostały wskazane jednocześnie jako podstawa zagadnienia prawnego oraz podstawa oczywistej zasadności skargi. Treść obu przesłanek ujętych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie pozostawia jednak wątpliwości, że nie jest możliwe jednoczesne wskazanie, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz że skarga kasacyjna oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta budzi poważne wątpliwości,

wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste. Równocześnie, także to zagadnienie pozostaje zależne od oceny konkretnych okoliczności faktycznych sprawy, nie posiada zatem dostatecznie ogólnego wymiaru, by mogło uzasadniać rozpoznanie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy.

Także poza ramami art. 65 § 2 i art. 84 k.c. skarga kasacyjna nie spełnia przesłanki oczywistej zasadności. Pojęcie to oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.